

ZERO HOUR

Eerder verschenen van Clive Cussler bij The House of Books

DIRK PITT-AVONTUREN

Storm in Havana
De pijl van Poseidon
Wassende maan
Duivelsadem
De schat van Khan
Zwarte wind
Trojaanse Odyssee
Poorten van Hades
Atlantis ontdekt
Stormvloed
Schokgolf
Dodelijk tij
Duik in het duister
Vixen 03
Titanic
Het logboek

ISAAC BELL-AVONTUREN

De dief
De race
De spion
De saboteur
De jacht

DOSSIER OREGON-AVONTUREN

De stille zee
De kaper
Dodenschip
Het oog van de orkaan
Het goud van Kamtsjatka
Heilige Steen
Gouden Boeddha

KURT AUSTIN-AVONTUREN
(NUMA-FILES)

De storm
Duivelspoort
Medusa
De Navigator
Poolstorm
Verloren stad
Witte dood
Vuurijs
Het blauwe goud
Serpent

Clive Cussler

Zero hour

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Zero Hour*

Oorspronkelijk uitgegeven door: G.P. Putnam's Sons, New York 2013

© Sandecker, RLLP, 2013

© Vertaling uit het Engels: Joost van der Meer & Bill Oostendorp, 2015

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2015

Omslagontwerp: Loudmouth, Utrecht

© Omslagillustratie inzet: Larry Rostant

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 4635 0

ISBN 978 90 443 4636 7 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

18 april 1906. Sonoma County, Noord-Californië

Tussen twee torenhoge metalen zuilen sprong een reusachtige, blauwwitte vonk over. Een gedonder deed de donkere grot schudden. In plaats van te vervagen splitste de flikkerende ontlading zich in tweeën, en de twee plasmastromen begonnen om hun respectievelijke kolommen te cirkelen. Als vlammen opgejaagd door de wind bewogen ze pijlsnel om de zuilen heen en kronkelden ze omhoog naar de onderkant van een ronde, metaalachtige koepel. Daar wervelden ze samen als de armen van een spiraalnevel en kwamen ze nog een keer bij elkaar voordat ze in een laatste, oogverblindende flits verdwenen.

Wat volgde, was duisternis.

Ozon hing in de lucht.

Op de bodem van de grot stond een groepje mannen en vrouwen roerloos, nachtblind van het vertoonde schouwspel. De flits was imposant geweest, maar ze hadden allemaal wel vaker een elektrische ontlading gezien. Nu hadden ze iets meer verwacht.

‘Was dat alles?’ klonk een korzelige stem.

De woorden kwamen van brigadegeneraal Hal Cortland, een potige, gedrongen man. Ze waren gericht tot de achtendertigjarige Daniel Watterson, een tengere, blonde man met een bril, die aan het bedieningspaneel stond van de grote machine waaruit de kunstmatige bliksem was gekomen.

Aandachtig bekeek Watterson een serie flauw verlichte meters. ‘Ik weet het niet helemaal zeker,’ fluisterde hij in zichzelf. Niemand was ooit zo ver gekomen, zelfs niet Michael Faraday of de grote Nikola Tesla. Maar als Watterson gelijk had – als zijn berekeningen, zijn theorie en de jaren die hij bij Tesla in de leer was geweest, hem hadden gebracht tot het besef van wat op het punt stond te gebeuren – dan zou het lichtschouwspel waarvan ze zojuist getuige waren geweest nog maar het begin moeten zijn.

Hij schakelde de hoofdstroom uit, stapte weg van het paneel en zette zijn bril

met metalen montuur af. Ondanks de donkerte zag hij een zachtblauwe gloed uit de zuilen komen. Hij sloeg zijn ogen op naar de koepel. Aan de binnenkant was een vloeiende, schuimende kleur te zien.

‘Nou?’ wilde Cortland weten.

Een van de naalden op het bedieningspaneel sloeg uit. Watterson zag het vanuit een ooghoek.

‘Nee, generaal,’ zei hij zacht, ‘ik denk niet dat het al afgelopen is.’

Op hetzelfde moment ging er een laag gerommel door de grot. Het klonk als zware stenen die in een of andere verre groeve tuimelden, gedempt en vervormd, alsof de trilling vele kilometers door massief gesteente moest trekken om hen te bereiken. Het geluid werd even harder, nam daarna af en stopte.

De generaal begon te gniffelen. Hij knipte een zaklantaarn aan. ‘Uncle Sam betaalt echt niet voor een spektakel met nat vuurwerk, jongen.’

Watterson reageerde niet. Hij luisterde, voelde naar iets, naar wat dan ook.

De generaal leek het op te geven. ‘Kom, mensen,’ zei hij, ‘het feest is afgelopen. Wegwezen uit dit molsgat.’

De groep kwam in beweging. Hun geschuifel en gemompel maakten het onmogelijk om nog iets te horen.

Watterson bracht een hand omhoog. ‘Toe!’ riep hij hard. ‘Iedereen, blijf staan waar je staat!’

De waarnemers stonden als aan de grond genageld, en Watterson liep voorzichtig naar de plek waar de stalen zuilen in de rotsbodem drongen. Vandaar staken ze nog eens honderdvijftig meter diep ‘om een vaste greep op de aarde te krijgen’, zoals Tesla het ooit had verwoord.

Watterson legde een hand op een van de zuilen en voelde een koude trilling. Deze golfde door zijn lichaam alsof hij een deel van de stroomkring was geworden. Het was niet pijnlijk als elektriciteit en maakte niet dat zijn spieren begonnen te verkrampen, noch trok het door zijn lichaam naar de grond en elektrocuteerde het hem. Het was bijna geruststellend, en hij werd ietwat dui-zelig, zelfs een beetje euforisch.

‘Daar komt het,’ fluisterde hij.

‘Wat komt?’ vroeg de generaal.

Watterson keek om. ‘De terugslag.’

Cortland wachtte een paar tellen voordat hij nors voor zich uitkeek. ‘Jullie wetenschappers zijn net verkopers op een jaarmarkt: als jullie maar hard en vaak genoeg roepen, denken jullie dat de rest het wel zal gaan geloven. Maar ik hoor helemaal geen...’

De generaal slikte zijn woorden in nu het diepe gerommel voor een tweede keer klonk. Ditmaal golfde het nadrukkelijker door de grot, en de blauwe gloed rond de torens werd intenser en begon met de geluidsgolven mee te pulseren.

Toen de golven afnamen, hield iedereen zich deze keer stil. Ze wachtten op meer. Veertig seconden later werden ze beloond. Als een passerende vrachttrein kwam er een derde golf door. De grond onder hun voeten trilde en boven hun hoofd schoot de bolbliksem weer langs het glanzende oppervlak van de koepel. De zichtbare energiespiraal begon langs de pilaren te dalen en reikte tot halverwege de grond om ten slotte te verdwijnen.

Watterson trok zich terug tot buiten de gevarenzone.

Even later golfde een vierde weerkaatsing door de grot. De zuilen flakkerden op. Ertussen schoten lichtflitsen heen en weer. De grot begon te schudden. Stof en piepkleine stukjes gesteente regenden omlaag. De getuigen zochten haastig dekking.

Watterson ving een glimp op van generaal Cortland, die met een manische grijns in het licht baadde. Hun rollen waren omgedraaid. Nu was het Cortland die tevreden keek terwijl Watterson zich zorgen begon te maken. De wetenschapper stapte naar het paneel, schoof zijn bril weer op zijn neus en bestudeerde het scherm. Hij kon de trilling niet verklaren.

Voordat hij iets kon vaststellen, sloeg een vijfde golf toe. De trillingen en de kunstmatige bliksem werden zo hevig dat zelfs de generaal leek te beseffen dat er iets mis was. ‘Wat gebeurt er?’

Watterson kon hem nauwelijks verstaan, maar hij vroeg zich hetzelfde af. De stroommeters, zo-even nog zo goed als dood, sloegen nu uit naar hun maximumwaarden.

Een kortstondig respijt maakte plaats voor een zesde harmonische terugkeer, en de naalden sloegen nu helemaal door. Het trillen was ondraaglijk. Van boven vielen stenen. Waar het leger beton had gestort om de versterkte wand van de grot nog eens te schragen, verscheen zigzaggend een reusachtige barst in het gesteente. Watterson moest zich aan het paneel vastgrijpen om niet om te vallen.

‘Wat gebeurt er?’ herhaalde de generaal. Watterson wist het niet zeker, maar goed kon het niet zijn.

‘Zorg dat iedereen hier weggaat!’ brulde hij. ‘Iedereen wegwezen, nu!’

De generaal wees naar de kooilift die hen honderdzwintig meter naar de oppervlakte zou brengen. Als een op hol geslagen kudde rende de groep ernaartoe. Maar de trillingen werden heviger en de achterwand stortte in voordat ze naar binnen konden klauteren.

Duizend ton gesteente en beton stortte neer. Wie te dichtbij was, werd direct verpletterd. Anderen maakten zich net op tijd uit de voeten terwijl de steigerachtige constructie van de lift werd verbogen en opzijgeschoven.

Watterson begon in paniek te raken. Zijn handen schoten heen en weer over het bedieningspaneel, zetten schakelaars om en tikten op meters. De trillingen hielden niet meer op. Het geluid was oorverdovend.

Cortland greep hem bij de schouder. ‘Zet het uit!’

Watterson negeerde hem. Hij was bezig het te proberen te begrijpen.

‘Hoor je me niet!?’ brulde de generaal. ‘Zet dat kloteding uit!’

‘Hij staat uit!’ riep Watterson terwijl hij zich lostrok uit de greep van de generaal.

‘Wat?’

‘Hij staat al uit sinds de eerste vonk,’ legde Watterson uit.

De laatste golf stierf weg, maar op het paneel zag hij de volgende golf aanzwellen. De naalden sloegen weer door, en Wattersons gezicht trok bleek weg. Elke golf was groter geweest dan de vorige. Hij was bang zich voor te stellen wat voor kracht er nu aan zat te komen.

‘Waar komt die energie dan vandaan?’ eiste Cortland.

‘Overal vandaan,’ antwoordde Watterson. ‘Van overal om ons heen. De bedoeling van het experiment was ook om dat aan te tonen.’

Opnieuw begon de grot te schudden. Deze keer bleef de bliksem niet beperkt tot de zuilen, hij sprong door het vertrek, vloog tegen de wanden, het plafond en de vloer op. Brokken gesteente en stofwolken knalden door de open ruimte.

Te midden van het geschreeuw en de paniek stond Watterson machteloos, waarbij zijn moment van victorie omsloeg in een complete catastrofe. Van boven klonk het onheilspellende geluid van iets wat barstte.

Nu de grot zo hevig schudde, konden ze nauwelijks overeind blijven staan, en zowel Watterson als de generaal sloeg zijn ogen op. Een donkere scheur bewoog zich kronkelend over het plafond. Hij schoot van wand naar wand en vertakte zich vervolgens in verschillende richtingen.

Plotseling stortte het plafond in. Een miljoen ton rotsgesteente viel op hen neer.

De dood kwam terstond, en Watterson noch generaal Cortland zou zich ooit bewust zijn van de razernij die ze hadden ontketend of de volslagen verwoesting die de daaruit voortvloeiende aardbeving in de stad San Francisco teweegbracht.

December 2009

Patrick Devlin stond te midden van een aanwakkerende storm op het achterdek van de Java Dawn, een oceansleper die met een enkele dikke kabel verbonden was met het roestende casco van een cruiseschip dat bekendstond als de Pacific Voyager.

Huizenhoge golven sloegen met het geluid van een schot uit een jachtgeweer zijdelings tegen de romp van de sleper. Diagonale regenvlagen waren amper te onderscheiden van de door de wind opgestoven nevel.

Omringd door sleep- en laadapparatuur, waaronder een kraan van vijftien meter hoog en een krachtige lier, oogde Devlin absoluut klein. In werkelijkheid was hij ruim één meter tachtig lang, met brede schouders die hij optrok tegen de kou.

Met grijze stoppels op zijn wangen en gebruikte kraaienpootjes bij zijn ogen leek Devlin in alle opzichten de verweerde oude zeeman die hij was. Terwijl hij het verslechterende weer, de groeiende spanning op de kabel en de zee beoordeelde, kwam hij tot een sombere conclusie: ze hadden een rampzalige keuze gemaakt om de haven uit te varen en zouden mazzel hebben als ze dit overleefden.

Terwijl Devlin de sloopstelefoon pakte, deed een volgende golf de sleper hevig overhellen. Aan de andere kant van de lijn nam de kapitein op.

‘Wat is onze koers?’ brulde Devlin in de hoorn.

‘Pal naar het zuiden,’ zei de kapitein.

‘Dat heeft geen nut,’ reageerde Devlin. ‘Dit pak slaag van opzij gaan we niet overleven. We moeten tegen de deining in draaien.’

‘Dat kan niet, Padi,’ hield de kapitein vol. ‘Dat zal ons in de bek van de storm voeren.’

Om niet te vallen greep Devlin zich vast aan de scheidingswand terwijl hij zag hoe een golf over het dek sloeg. ‘Dit is gekkenwerk,’ zei hij. ‘We hadden nooit Tarakan moeten verlaten.’

Tarakan was de primitieve haven waar ze de Voyager hadden opgehaald. Het oude lijnschip was daar een paar jaar geleden na een ongeluk voor anker gegaan om te worden gerepareerd. Toen de rederij waartoe het behoorde enkele dagen later bankroet ging, werd het schip aan zijn lot overgelaten.

Op een gegeven moment werd het schip verkocht aan een geheimzinnige koper, maar om onbekende redenen had de Voyager nog drie jaren bij Tarakan liggen wegroesten. Gedoe met het faillissement en gekibbel over wie voor de reparatiekosten zou opdraaien, vermoedde Devlin.

Wat het ook was, toen ze het schip aantroffen, leek het wel een wrak: van de voor- tot de achtersteven onder de roest, nauwelijks nog zeewaardig. De in de haast gerepareerde schade op de plek waar het vrachtschip een gat in de Voyager had geslagen, oogde als een gekartelde H vlak bij de boeg.

Nu, gevangen in een storm die steeds zwaarder werd, zou het zeker zinken. ‘Hoe staat het met de lijn?’ vroeg de kapitein.

Devlin keek even naar de dikke kabel, die zich van de reusachtige lier over het achterdek van de sleper naar de Voyager uitstrekte. De kabel spande zich op en werd maximaal belast met de lading voordat hij weer slap kwam te hangen.

‘De kabel staat strak,’ zei Devlin. ‘Die roestbak begint met deze golven mee te stampen. Hij ligt ook duidelijk lager. We moeten de inspectieploeg terughalen.’

Tegen de wens van Devlin in had de kapitein drie man toestemming gegeven om aan boord van het cruiseschip te blijven om naar lekkages te zoeken. Dat was onder deze omstandigheden gevaarlijk en tijdverspilling bovendien. Als het schip water maakte, konden ze toch niets doen om het tegen te houden. En als het begon te zinken, wat Devlin dus verwachtte, zouden ze de kabel moeten doorsnijden en de Voyager moeten laten gaan voordat hij de Java Dawn mee de diepte in zou trekken. Maar met drie man aan boord van dat schip zou het doorsnijden van die kabel op moord neerkomen.

De grote sleper dook in het grootste golfdal tot nu toe, en de kabel kwam nu zo strakgespannen te staan dat hij zowaar begon te zingen. De spanning trok het achterdek van de sleper naar achteren, waarbij het water om de romp kolkte terwijl de propellers tegen de belasting vochten.

Tegen de tijd dat de sleper op de volgende deining omhoogkwam, moest de Voyager in een eigen golfdal gedoken zijn, want de sleepkabel trok naar beneden, waardoor de beplating van versterkt staal op de hekbalk van de sleper werd verbogen en het achterdek in het water werd gedwongen.

Devlin bracht zijn verrekijker naar zijn ogen. De beweging van de golven

had er een handje van om de werkelijkheid te verdoezelen, maar slechts tot op zekere hoogte. De Voyager lag duidelijk lager in het water.

‘Hij ligt wel erg diep bij de boeg, kapitein. Maakt iets slagzij naar bakboord.’

De kapitein aarzelde. Devlin wist waarom: deze sleepopdracht was een klein fortuin waard, maar niet als het schip het niet haalde.

‘Roep ze terug!’ brulde Devlin. ‘In godsnaam, kapitein, roep in elk geval de mannen terug.’

Eindelijk klonk de stem van de kapitein. ‘We hebben ze teruggeroepen, Padi. Ze reageren niet. Er moet iets fout zijn gegaan.’

De woorden joegen Devlin de stuipen op het lijf. ‘We moeten een boot sturen.’

‘In dit weer? Te gevaarlijk.’

Als om dit te benadrukken raakte een andere golf hen in de flank, en vierduizend liter zeewater sloeg over de reling en overstroomde het achterdek.

De robuuste sleper verloor het water vlug, maar even later deed een volgende golf hem drastischer onderlopen dan de eerste.

Terwijl de Java Dawn hiervan bijkwam, keek Devlin naar de Voyager.

Het schip was onmiskenbaar zinkende. Er waren een paar luikdeksels opengesprongen of het waardeloze reparatiewerk was bezweken.

Ook de kapitein moest het gezien hebben. ‘We moeten hem laten gaan,’ zei hij.

‘Nee, kapitein!’

‘We moeten wel, Padi. Laat de kabel los. De mannen hebben een eigen boot. En als wij naar de kelder gaan, kunnen we ze niet helpen.’

Een volgende golf sloeg over het dek.

‘In godsnaam, kapitein, heb medelijden.’

‘Snijd die kabel door, Padi! Dat is een bevel!’

Devlin wist dat de kapitein gelijk had. Hij liet de telefoon los en deed een stap naar de noodhendel.

Terwijl een andere golf over de achtersteven sloeg en op hem af klotste, stampte het dek zwaar. Als een golf op het strand sloeg het water zijn benen onder hem vandaan en sleurde hem mee.

Hij stond op en zag dat de kabel nu in het water verdween. Door de regen en de nevel heen zag hij dat het cruiseschip voor de helft onder water lag. De Voyager zonk snel, dook de onpeilbare diepte in en wilde de sleper met zich meesleuren. Een kwart van het achterdek stond al onder water.

‘Padi!’

De brul klonk over de bungelende sloopstelefoon, maar Devlin had geen aansporing meer nodig. Hij trok zichzelf overeind, greep de noodhendel vast en wrikte deze uit alle macht omlaag.

Een luide knal weerklonk. De enorme kabel knapte los en schoot als een pijlsnelle python over het dek. De sleper stampte naar voren en omhoog, en Devlin werd tegen de scheidingswand geworpen, met een gespleten lip en een blauw oog als gevolg.

Na even verbluft te zijn, kwam hij weer bij zijn positieven en hij draaide zich om. Onder een lichte, bijna vredige hoek gleed het oude lijnschip onder de golven. Een fractie later was het verdwenen. De mannen die ze achter hadden gelaten, waren zo goed als zeker dood. Maar de Java Dawn was los.

Devlin greep de telefoon.

‘Omdraaien,’ eiste hij. ‘De mannen zijn misschien overboord gesprongen.’

Terwijl het roer en de richtingspropellers in werking traden, draaide het dek. De sleper begon aan een scherpe, riskante draai. Tegen de tijd dat deze voltooid was, was Devlin bij de boeg.

Het was bijna donker. Boven de zwarte zee was de lucht zilverachtig gekleurd. Het hele tafereel was zo van kleur verstoken dat het was alsof ze in een zwart-witfilm verkeerden.

Devlin staarde in de duisternis. Hij zag niets.

Terwijl de donkerte hen omsloot, zwiepten de schijnwerpers van de sleper over het water. Zonder enige twijfel tuurden alle beschikbare ogen de zee af, net als Devlin deed. Het was nutteloos.

De Java Dawn zou de volgende achttien uur vergeefs zoeken naar zijn verloren bemanningsleden.

Ze zouden nooit op zee worden teruggevonden.

Heden

Als een zwerfkat in een donker steegje begaf Sebastian Panos zich door de smalle gang. Het was er dompig en nat, eerder een riooltunnel dan een doorgang. Condens drupte zo onophoudelijk dat hij zich vaak afvroeg of het giftige water van buiten het ondergelopen station door de muren heen trok en hen allemaal langzaam doodmaakte.

Toch was het niet zo erg als op het eiland waar het voornaamste werk werd verricht, met de beruchte steengroeve in zijn hart. Daarmee vergeleken was dit station een genot. En toch was Panos geobsedeerd geworden door gedachten aan een ontsnapping.

Panos, een Cypriotische ingenieur met een gemengde Griekse en Turkse achtergrond, was tot deze onderwaternachtmerrie verleid door de belofte van een vet contract en genoeg geld om zijn familie een generatie vooruit te helpen. Hij hoefde alleen maar drie jaren van zijn leven te geven en volstreekte geheimhouding toe te zeggen. Na een halfjaar begon hij zich ongemakkelijk te voelen. Voordat het eerste jaar was verstreken, wist hij dat hij een verschrikkelijke fout had begaan.

Verzoeken om te vertrekken werden afgewezen. Alle communicatie werd in de gaten gehouden en vaak onderbroken. Het geringste spoor van een protest had verholen dreigementen tot gevolg. Als hij niet bleef om het werk te voltooien, zou zijn familie iets kunnen overkomen.

Naarmate het project zijn vervulling naderde, werden Panos en de andere ingenieurs tegen elkaar uitgespeeld. Het viel onmogelijk te zeggen wie je kon vertrouwen en wie je moest vrezen, dus vreesden ze elkaar, deden ze wat hun werd opgedragen en strekte het eerste jaar zich uit tot een tweede.

Al die tijd woonde Panos als een geronselde matroos op een schip. Hij had geen andere keus dan te dansen naar de pijpen van zijn meester of anders zijn leven te verbeuren, hoewel hij ervan overtuigd was dat zijn einde zich uitein-

delijk op die manier zou aandienen. Het project was zo geheim en duister dat zijn logische verstand hem influisterde dat er geen getuigen over zouden zijn zodra het was voltooid.

Niemand komt hier levend uit, had een collega gekscherend gezegd. Een dag later was de man verdwenen.

Panos herinnerde zich het aanbod om zijn gezin mee te nemen. Hij was niet gelovig, maar hij dankte om het even welke god of het lot of willekeurig instinct waardoor hij het had afgewezen. Anderen hadden hun gezin meegenomen. Hij had hen gezien op het eiland, ongelukkig en ellendig, gevangenen in een zelfs nog grotere mate dan hij. Hij wist dat hij hen niet kon vertrouwen. Zij waren het gemakkelijkst te beheersen, ze hadden meer te verliezen dan alleen hun eigen leven. Een aantal van hen had in de krochten van die verrotte, van zwavel vergeven wereld zelfs kinderen gekregen. Ze leefden als contractbedienden, als slaven die een moderne piramide bouwden.

Panos was in elk geval vrij om te denken aan ontsnapping, hoewel hij nooit echt had verwacht het te kunnen klaarspelen. Althans, niet totdat hij het briefje in zijn kluisje vond.

Het was het eerste in een reeks raadselachtige contacten met een onzichtbare barmhartige engel.

In het begin ging hij ervan uit dat het een valstrik was, een kleine test om te zien of hij zou toehappen. Maar hij had een punt bereikt waarop het er niet langer toe deed. De vrijheid lonkte. Die verwelkomde hij hoe dan ook, of ze nu na een ontsnapping kwam of door de steek des doods.

Hij probeerde het aanbod uit en ontving zo nu en dan meer briefjes. Hulp bij ontsnapping zou beschikbaar worden gemaakt, beloofden de briefjes, maar wel onder bepaalde voorwaarden. Hij diende de plannen van dit vreselijke wapen te bezorgen bij mensen die de gek die het bouwde misschien zouden kunnen tegenhouden. Een afleverplek was geregeld. Panos hoefde de locatie alleen maar levend te bereiken.

Met dat doel in gedachte liep hij verder door de natte doorgang en de duikruimte in. Het was laat, ruim na het uur dat er nog iemand zou zijn. Met een sleutel die door zijn onbekende contactpersoon in zijn kluisje was achtergelaten, opende Panos de deur. Hij glipte naar binnen, sloot de deur weer en knipte een bureaulamp aan.

De duikruimte was een rechthoek van zes bij twaalf meter met een verzegelde luchtsluis die in het midden uitstak. Door het dikke observatieglas van de luchtsluis was een cirkelvormig bassin met donker water zichtbaar.

Panos knipte de bassinlampen aan. Het water lichtte volkomen helder op, want de giffen die erin zaten, maakten het absoluut steriel. Maar in plaats van blauw of turquoise of groen glinsterde het water in een roodachtige tint, een kleur als doorzichtig bloed.

Hij ademde diep in. Er zou hem niets overkomen. Het drysuit zou de giftige stoffen buiten houden. Tenminste, dat hoopte hij.

Hij wierp een blik naar een whiteboard. Er waren drie getallen op geschreven: 3, 10 en 075. Zijn onzichtbare helper was daar voor hem geweest, precies zoals hij had beloofd.

Panos onthield de getallen en veegde ze daarna vlug uit. Hij liep naar het derde kluisje en opende het. Een drysuit en een zuurstoftank waren voor hem klaargemaakt. Op een naast het pak hangend duikhorloge was de ring naar het teken van tien minuten gedraaid. Deze tijd zou hij nodig hebben om te stijgen, met tien meter per minuut, een berekende snelheid om te voorkomen dat hij caissonziekte zou oplopen. Ook lag er een handkompas voor hem klaar. Zodra hij boven water kwam, zou hij zich richten op een koers: 075 graden. In die richting zou hij hulp vinden.

Een duikmes zou zijn enige wapen zijn, mocht hij het nodig hebben.

Hij bond het horloge om zijn pols en droeg de tanks naar de luchtsluis. Hij liet het kompas in zijn zak glijden en controleerde extra dat de lading die hij had beloofd te dragen – een schematisch diagram van het station en een draagbare harddrive vol data – veilig in een waterdichte houder opgeborgen zat.

Hij schoof ze terug in zijn overhemd, pakte het logge drysuit en ging zitten om het aan te trekken. Voordat hij er één been in kon krijgen, klonk er een klikkend geluid.

Een sleutel in het slot.

De hendel draaide en de deur zwaaide open. Twee gestalten stapten al kletsend naar binnen.

Het eerste moment zagen ze Panos niet. Maar toen ze hem daarna in het oog kregen, leken ze eerder verward en verwonderd dan boos. Maar Panos wist dat het drysuit en de tanks hem zouden verraden.

Voordat ze konden reageren, viel hij de mannen aan. Met het mes haalde hij uit naar de dichtstbij staande man, en stak hem in de schouder. De man viel achterover. De tweede man sprong boven op hem en sloeg een arm om zijn nek.

Panos dwong zich naar achteren totdat ze getweeën tegen het bureau botsen, op de grond vielen en van elkaar loskwamen.

Door de adrenaline was Panos het eerste overeind. Hij gaf de man een knie-

tje in het gezicht, greep de bureaulamp en ramde deze tegen diens voorhoofd. De man sloeg tegen de grond en bewoog niet meer, maar de andere, de man die was gestoken, rende terug naar de deur.

‘Nee!’ riep Panos.

Zonder een mogelijkheid om de deur te barricaderen en met verdomd weinig tijd voordat er een alarm zou klinken, nam hij een noodlottige beslissing. Hij liet het drysuit op de vloer liggen en stapte de luchtsluis in. Met het omzetten van een schakelaar sloot hij de binnendeur en hij begon de duikuitrusting en een zuurstoftank aan te trekken.

Terwijl een sissend geluid hem vertelde dat de luchtsluis afgesloten was en onder druk werd gezet, voelde Panos zijn oren ploffen. Hoewel de druk in het station tweemaal de normale atmosfeer was, was het niet genoeg om te voorkomen dat het water door het open bassin naar binnen stroomde. Vandaar dat de luchtsluis nodig was.

Hij zette de duikershelm op. De afdichting was niet zo slecht. Hij zorgde dat de lucht stroomde, trok zijn zwemvliezen aan en liet zich in het stralende rode water vallen.

De stilte omringde hem. Hij zwom naar beneden, weg van het licht en in de richting van het donker. Toen hij langs de rand van de constructie was, begon hij naar boven te zwemmen. Of wat hij dacht dat boven was.

Op bijna honderd meter diepte was er geen licht. Hij raakte snel gedesoriënteerd. De duizeligheid sloeg toe, en hoewel hij volkomen roerloos was, leek zijn lichaam salto's te maken.

Een lichtje aandoen deed weinig goeds. Het rode water onthulde niets. In het besef dat mannen van het station hem spoedig zouden volgen, begon hij in paniek te raken. Wat had hij gedaan?

Hij blies een wolk van belletjes uit. Heel toevallig zag hij de richting waarin ze wegschoten. De belletjes leken zijwaarts te trekken, maar zijn verstand wist dat dit niet het geval was. De belletjes konden alléén naar boven gaan. In tegenstelling tot zijn evenwichtsgevoel konden de natuurwetten niet worden gewijzigd of voor de gek gehouden.

Hij dwong zijn geest om te onderdrukken wat zijn binnenoer hem vertelde en begon de bellen te volgen. Het voelde alsof hij de diepte in zwom, naar de bodem van deze grote rode poel des doods, in plaats van naar boven.

Hij bleef gaan tot zijn geest het begon te accepteren. Zijn evenwicht begon zich te herstellen. Hij blies meer bellen uit en schopte harder, zwom zo snel mogelijk naar het oppervlak.

In zijn haast vergat Panos over de waarschuwing van tien minuten. Tegen de tijd dat hij het wateroppervlak naderde, was hij in de greep van de pijn. Zijn knieën, ellebogen en rug voelden alsof ze verkrampten.

Ondanks de pijn doorbrak Panos het oppervlak, en voor het eerst in maanden staaarde hij naar de avondhemel. De lucht was maagdenpalmblauw. Hij vermoedde dat de schemering bijna viel.

Hij keek om zich heen. Aan beide kanten verzezen hoge zandwallen. Die had hij nog nooit eerder gezien. Hij wist niet eens waar hij was. Aankomsten en vertrekken vonden altijd onder verdoving plaats. Ze vielen altijd hier in slaap en werden wakker op het eiland, of andersom.

Ondanks de pijn in zijn gewrichten wist Panos het kompas uit zijn zak te halen. Hij begon te zwemmen, waarbij hij 075 graden als richting aanhield. Het ellendige geklop in zijn gewrichten verergerde en werd al snel vergezeld door verblindende lichtflitsen, die door zijn hersenpan leken te schieten.

Toch vocht hij verder, en uiteindelijk kroop hij het water uit en het zandstrand op. Na een paar meter stuitte hij op een rotswand met terrassen. Deze was niet hoger dan een meter of drie, maar het had net zo goed een berg kunnen zijn.

Hoe kon hij die beklimmen? Onmogelijk. Niet in deze toestand. Hij probeerde op te staan, maar zakte creperend van de pijn in elkaar.

Het geluid van snel naderende voetstappen kondigde zijn dood aan. Maar toen een paar handen hem optilde, gebeurde dit heel zorgzaam.

Hij zag een gezicht dat schuilging achter een kleurige halsdoek.

‘Je bent te snel boven gekomen,’ zei de man achter de doek.

‘Ik... moest...’ wist Panos uit te brengen. ‘Ze... vonden me.’

‘Vonden ze jou!’

‘In de luchtsluis...’

‘Dat betekent dat ze eraan komen.’

Zonder rekening te houden met zijn pijn greep de onbekende helper Panos vast en sleepte hem mee over de richel. Hij droeg hem naar een gereedstaande SUV, wierp hem achterin en smiet het achterportier dicht.

Panos rolde zich op in de foetushouding terwijl zijn redder achter het stuur klom en de sleutel omdraaide.

De motor brulde, en al vlug stuiterden ze over het ruwe terrein, waarbij elke schok een nieuwe golf van pijn door Panos' lijf stuurde. Het voelde alsof zijn lichaam tegelijkertijd werd geplet en van binnenuit ontplofte.

‘Ik ga dood,’ riep hij uit.

‘Nee,’ beweerde de bestuurder. ‘Maar voordat het beter wordt, wordt het eerst nog erger. Gebruik je reguleur. Dat zal helpen.’

Panos wist de reguleur weer in zijn mond te krijgen. Hij beet erop en ademde zo diep in als hij maar kon. Terwijl de SUV over oneffen grond voortdenderde, werd hij overvallen door een nieuwe reeks spasmen.

Panos boog zijn hoofd dichterbij zijn borstkas toe. Het leek de pijn iets te verlichten. Hij zag dat zijn vingers en armen naar binnen kromden.

‘Heb je de documenten?’ vroeg de bestuurder. ‘En de computer?’

Panos knikte. ‘Ja... kun je zeggen waar we naartoe gaan?’

De bestuurder aarzelde, misschien was hij bang om te veel te zeggen voor het geval ze werden gepakt. ‘Naar iemand die kan helpen,’ antwoordde hij eindelijk. ‘Naar iemand die deze gekte voor eens en altijd een halt toe kan roepen.’

3

Sydney, Australië, 19.00 uur

In zijn comfortabele stoel op rij negen luisterde Kurt Austin naar de man op het podium van het Opera Theatre. Dit was de kleinere van de twee bollende zeilen, of schelpen, die samen het fameuze Sydney Opera House vormden. De grotere, ernaast gelegen Concert Hall, was op dat moment leeg.

Al jaren was hij van plan geweest om Sydney te bezoeken en hier een uitvoering bij te wonen. Beethoven of Wagner zou mooi zijn geweest, en toen U2 hier speelde had hij bijna het vliegtuig gepakt, maar het kwam niet lekker uit. Nu was het hem dan toch gelukt, maar het enige geluid dat vanaf het podium zijn oren bereikte, was een droge, academische lezing die hem al rap zware oogleden bezorgde.

Hij was hier vanwege de Muldoon-conferentie over boren in zee, georganiseerd door Archibald en Liselette Muldoon, een welgesteld Australisch koppel dat met riskante mijnexploitaties in veertig jaar tijd een fortuin had vergaard.

Vanwege zijn expertise op het gebied van maritieme berging en zijn functie als hoofd speciale projecten voor de National Underwater and Marine Agency had Kurt een officiële uitnodiging ontvangen. Toch leek het erop dat de Muldoons hem er ook graag bij hadden vanwege het beetje faam dat hij binnen de bergingsindustrie inmiddels had vergaard, als zoiets al mogelijk was.

De afgelopen tien jaar was hij betrokken geweest bij een reeks nieuwswaardige gebeurtenissen. Sommige daarvan waren geheim, en bereikten enkel als geruchten de buitenwereld. Andere waren openbaar en alom bekend, zoals recentelijk, toen ze een zwerm zichzelf reproducerende microapparaatjes uit de Indische Oceaan moesten opruimen voordat die de weerpatronen boven India en Azië konden beïnvloeden, wat wel eens een droogte kon veroorzaken die miljarden slachtoffers tot gevolg had.

Naast de bekendheid die hij had weten te vergaren, was hij met zijn stoere uitstraling – gebruinde kop, vroegtijdig grijs haar en twee wakkere, felblauwe

ogen – ook nog eens een opvallende verschijning. Wat erop neerkwam dat zijn afwezigheid, waar dan ook, al snel opviel; iets wat dankzij de niet-aflaten- de aandacht van de Muldoons tot dusver was voorkomen. Gastvrij waren ze zeker geweest, maar na drie dagen van seminars en presentaties broedde hij desalniettemin op een exit.

Terwijl de zaallichten doofden en de spreker aan zijn fotopresentatie begon, zag Kurt zijn kans schoon. Hij trok zijn mobiele telefoon tevoorschijn en drukte op het knopje dat een harde zoemtoon liet horen, alsof het ding overging.

Hier en daar keken wat ogen zijn kant op.

Wat schaapachtig schouderophalend bracht hij het ding naar zijn oor.

‘Met Austin,’ fluisterde hij tegen niemand in het bijzonder. Daarna, op bezorgde toon: ‘Hm. Oké. Dat klinkt niet best. Natuurlijk. Ik duik er meteen in.’

Hij deed alsof hij ophing en liet de telefoon weer in zijn zak glijden.

‘Is er iets aan de hand?’ vroeg mevrouw Muldoon, die twee stoelen verder zat.

‘Telefoontje van het hoofdkantoor,’ antwoordde hij. ‘Moet even achter iets aan.’

‘Je moet nu weg?’

Hij knikte. ‘Iets wat al een paar dagen aan het verergeren is, heeft nu het breekpunt bereikt. Als ik er nu niet induik, kan het rampzalig uitpakken.’

Ze reikte naar zijn hand en pakte hem. Haar gezicht was een en al teleurstelling. ‘Maar zo mis je het beste deel van de presentatie.’

Hij trok een zuur gezicht. ‘Alles heeft z’n prijs.’

Hij zwaaide de Muldoons gedag, stond op, liep naar het middenpad en duwde zichzelf door de zwaaiendeuren de zaal uit. Daarna besteede hij op een drafje de trap naar de foyer. Uit vrees dat hij andere congressgangers tegen het lijf liep en in een gesprek verstrikt raakte, dook hij links een bochtige gang in en belandde hij ten slotte voor een ongemerkte zijdeur.

Hij duwde hem open en stapte de vochtige Australische avondlucht in. Maar tot zijn verrassing was hij niet alleen.

Op de tree voor hem zat een jonge vrouw die aan de hiel van een hoge hak frunnikte. Ze was gekleed in een witte cocktailjurk, met een bijpassende witte bloem in haar rossig blonde haar. Een orchidee, vermoedde hij.

Een beetje geschrokken door zijn plotselinge verschijning keek ze op.

‘Sorry, ik wilde je niet laten schrikken,’ verontschuldigde hij zich.

Eventjes leek ze knalrood te worden, alsof hij haar op heterdaad had betrapt bij het stelen van de kroonjuwelen of zoiets. Daarna keek ze even om zich heen

en richtte ze haar aandacht weer op haar schoen en wrikte de hiel wat heen en weer, totdat het tere naaldhakje opeens tussen haar vingers afbrak.

‘Dat zal niet echt helpen, vrees ik,’ merkte hij op.

‘Mijn lievelingsschoenen,’ reageerde ze met een melodieuze Australische accent. ‘Uitgerekend. Je kunt erop wachten, lijkt wel.’

Terneergeslagen trok ze ook de andere schoen uit, brak ook dat hakje af en vergeleek de twee schoenen vervolgens met elkaar, daarmee een bewonderenswaardige nuchterheid tentoonsprekend.

‘Ze vormen in elk geval een paar,’ zei hij en hij stak zijn hand uit. ‘Kurt Austin.’

‘Hayley Anderson. Trotse eigenaar van de duurste plateaus in het land van Oz.’

Hij schoot in de lach.

‘Je ontvlucht de keynote?’

‘Ik beken, edelachtbare. Kun je het me kwalijk nemen?’

‘Integendeel,’ antwoordde ze. ‘Als ik hier niet moest zijn, lag ik nu lekker op het strand.’

Ze stond op en deed een stap naar de deur. Het zou jammer zijn om deze ontmoeting al weer zo snel voorbij te laten gaan.

‘Plateaus lopen anders prima op zand, hoor,’ probeerde hij. ‘Bijna net zo goed als blote voeten.’

‘Het spijt me,’ verontschuldigde ze zich, ‘maar als ik ertussenuit knijp ga ik het bezuren. Kom anders ook weer mee naar binnen. Met mij zul je je niet vervelen, beloof ik je.’

‘Klinkt verleidelijk. Maar mijn verworven vrijheid is me op dit moment iets te veel waard. Mocht je je daarbinnen gaan vervelen, je kunt me vinden op Bondi Beach. Als je me zoekt: qua outfit ietwat uit de toon vallend, dat ben ik dus.’

Ze lachte even en haar hand reikte snel naar de deur. Ze leek haast te hebben. Ze trok de deur open en bleef staan. Haar blik gleed langs hem heen. Ze tuurde over het water van Sydney Harbour.

Kurt draaide zich om. In het licht van de avondschemering viel zijn oog op de afbuigende hekgolf van een zware motorboot die een naderende veerboot vlak voor de boeg leek te gaan kruisen. Een vermanende stoot van de scheepshoorn volgde, maar de motorboot minderde geen moment vaart.

Nog geen ogenblik later zag hij al waarom. Een donkergekleurde helikopter scheerde laag over de volgepakte veerboot en dook in een oogwenk weer tot

vlak boven het water om de achtervolging voort te zetten.

De motorboot zwaaide naar bakboord en vervolgens naar stuurboord en beschreef aldus een S in het water om een trage zeilboot te kunnen ontwijken, als een dwaas die zijn spoor door de haven trok.

‘Die vent is gek,’ zei Hayley, die met open mond toekeek.

Kurt bekeek de heli eens wat beter: een donkerblauwe EC145 Eurocopter. De bollige, taps toelopende neuscabine gaf het toestel iets vreemd compacts, een beetje als de kop van een mensenhaai. De zwiepende vierbladige rotor erboven was slechts een vage witte cirkel en de korte, dunne staart mondde uit in drie verticale kielvlakken die wel iets weg hadden van een drietand.

Hij zag geen registratie of navigatielichten, maar wel licht opflakkeren vanuit de opzijgeschoven cabinedeur: flitsen van schoten.

Hij pakte snel zijn telefoon en draaide 911. Niets.

Hayley deed een stap naar voren. ‘Ze zijn aan het schieten! Ze proberen die mensen aan boord te doden!’

‘Wat is het alarmnummer hier?’

‘Nul, nul, nul,’ antwoordde ze.

Hij toetste het in en drukte op de verbindingstoets. Toen hij eenmaal verbinding had, was de motorboot inmiddels gedraaid en raasde nu, vol gas, recht op hen en het Opera House af, mikkend op de ronde promenade die als een grote pier uitstak in het water van Sydney Harbour.

De promenade lag voor het grootste deel achter een muur van massief beton, maar een trap aan de linkerkant liep af naar het water. De motorboot beschreef een kaarsrechte lijn in de richting naar de trap, in zijn kielzog gevolgd door de helikopter, die stabiel probeerde te blijven om de scherpschutter de kans te bieden af te rekenen met het doelwit.

Opnieuw lichtflitsen vanuit de geopende zijdeur.

De boot schoot naar bakboord nu het geratel van geweerschoten de kust bereikte. Het vaartuig zwabberde even, maar bleef op koers. Vervolgens knalde het in volle vaart tegen de trap, vloog als een stuntauto over een springschans zo’n vijftien meter door de lucht en rolde half om alvorens op zijn kant neer te ploffen.

De boot gleed over de betonnen promenade, botste tegen een lichtmast en versplinterde. Stukken glasfiber vlogen alle kanten op terwijl de mast doorboog en de lampen met een helle flits uiteenspatten.

‘Met de alarmcentrale,’ zei een stem aan de andere kant van de lijn.

Maar Kurt was te verbijsterd om te reageren.

‘Hallo? U spreekt met de alarmcentrale.’

Terwijl de verbijzeld boot tot rust kwam, hoorden ze boven hun hoofd het harde, doffe geklapwiek van de Eurocopter, die de punt van het Opera House maar net miste.

Hij gaf de telefoon aan Hayley. ‘Haal hulp!’ riep hij terwijl hij de trap af rende. ‘Politie, ambulance, de *national guard*. Maakt niet uit wat!’

Hij had geen idee wat hier aan de hand was, maar zelfs vanaf zijn plek op het plateau zag hij twee mensen in de boot bekneld zitten en bovendien rook hij benzine.

Beneden aan de trap aangekomen rende hij een stukje, sprong over een muurtje en belandde op de promenade. Terwijl hij naar het verwrongen wrak spurtte, raakte de nog altijd draaiende schroef de betonnen ondergrond. Een vonkenregen vloog door de lucht en recht de benzinedampen in. Een steekvlam schoot omhoog.

De kleine explosie trok vanaf de plek waar de benzine naar buiten was gelekt een vlammenzee met zich mee.

Ondanks het vuur rende hij erop af.

Een kilometer verderop, op een hoogte van vierhonderd voet, boog de Eurocopter scherp af naar de buitenwijken van Sydney.

Ook al hing hij in zijn tuig, toch moest de scherpschutter zich met een uitgestoken hand in evenwicht houden.

‘Rustig aan!’ riep hij.

Hij was al druk in de weer met zijn Heckler & Koch-scherpschuttersgeweer, in een poging een trommelmagazijn, goed voor vijftig schoten, te bevestigen. Het laatste wat hij wilde, was naar buiten te worden gekieperd.

‘We moeten nog een poging wagen!’ riep de piloot terug. ‘We moeten zeker weten dat ze dood zijn!’

De scherpschutter betwijfelde dat iemand zo’n crash kon overleven, maar wie was hij om dat te beoordelen. Terwijl de piloot de heli weer horizontaal trok, gaf hij het op en ramde in plaats daarvan een standaard tienschotsmagazijn in zijn geweer.

‘En hou ’m recht deze keer,’ eiste hij. ‘Ik moet een stabiel platform hebben om te kunnen schieten.’

‘Doen we,’ antwoordde de piloot.

Waarop de scherpschutter zich weer behoedzaam naar de open deur bewoog, zijn ene been onder zich vouwde, het andere been naar buiten stak en zijn voet

op het treetje vlak boven de ski van het onderstel plaatste voor wat meer steun.

Ze waren gekeerd en naderden het opvallende silhouet van het Opera House ditmaal met wat minder snelheid. Hij laadde zijn geweer door en zette zich schrap om te vuren.

Op het moment dat Kurt de verbrijzelde boot had bereikt, werd de achtersteven al door de vlammen verzwolgen. De voorovergebogen gestalte op de passagiersstoel probeerde zichzelf te bevrijden. Kurt trok hem los en sleurde hem over de rand van de boot, het pijnlijke gejammer van de man negerend.

Een kleine vijftien meter verderop legde hij de gewonde man neer en zijn oog viel op de merkwaardige manier waarop zijn handen en vingers zich kromden. Het was in elk geval vreemd genoeg om te beklijven terwijl hij zich naar de bestuurder van de boot haastte.

Vechtend tegen de prikkende rook klauterde hij de boot in. Inmiddels likten de vlammen al langs de rug van de man.

Hij probeerde hem omhoog te tillen, maar het naar voren gedrukte dashboard hield de man stevig op zijn plek verankerd.

‘Laat me maar!’ riep de man. ‘Help Panos!’

‘Als dat uw passagier is, dan is ie al veilig!’ riep Kurt. ‘Dus help me om u te bevrijden!’

De man duwde terwijl Kurt trok, maar het verbogen dashboard hield hem stevig klem. Ze hadden een hefboom nodig. Uit wat de boeg moest zijn geweest trok hij een harpoenvormige boothaak tevoorschijn en wrikte deze tussen de bestuurder en het gemangelde metaal.

Hij gooide zijn hele gewicht in de strijd en wist daarmee wat ruimte tussen de bestuurder en het dashboard te creëren. ‘Nu!’ riep hij.

De man schudde zijn hoofd. ‘Het lukt niet. Ik heb geen gevoel in mijn...’

Opeens sloeg zijn hoofd naar achteren en bloed spatte tegen het dashboard. De rook wervelde weer hard om hen heen en de rijzende vlammen dansten in vreemde richtingen nu de rotorwind van de heli hen om de oren sloeg.

Beseffend dat de man dood was en hij wel eens de volgende kon zijn, dook hij over de rand en rolde weg over de betonnen vloer.

Terwijl hij snel dekking zocht, sloegen links en rechts de kogels in.

Verborgен achter het gordijn van rook keek hij omhoog. De Eurocopter hing vijftien meter boven hem en hij zag de scherpschutter de lange loop van zijn geweer heen en weer bewegen, zoekend naar een doelwit. Daarna bewoog de heli wat naar links en draaide weg.

De schutter moest de gewonde bootpassagier over de promenade hebben zien wegstrompelen, want onmiddellijk schoot hij erop los.

Om hem heen ketsten de kogels af tegen het beton, totdat een van de kogels doel trof en de arme ziel op de knieën dwong. Maar voordat de schutter zijn werk kon afmaken, greep een tweede omstander in. Het was Hayley. Ze sleurde de manke gestalte achter een grote betonnen plantenbak en dook ineen.

De scherpschutter vuurde nogmaals. Stukjes beton vlogen in het rond en wierpen beetje aarde de lucht in, maar de plantenbak was te dik om te worden doorboord.

De helikopter verplaatste zich wat opzij en Kurt had maar enkele seconden de tijd om iets te doen voordat de schutter een ongehinderd schootsveld zou hebben.

Hij greep de houten boothak weer, waarvan het voorste deel inmiddels in brand stond. Hij pakte het ding min of meer in het midden, rende naar voren en wierp hem als een lans door de lucht.

De heli hing met de flank naar hem toegekeerd en de vlammeende lans vloog als een hittezoekende kruisraket recht op de open cabinedeur af. Hij trof zijn doel in de roos, miste de scherpschutter weliswaar op een haar, maar sloeg zichzelf klem in de cabinewand en verspreidde een golf van vlammen. In een oogwenk golfde de rook uit de zijdeur van de heli. Daarop veranderde het lichaam van de scherpschutter plots in een vuurbal en Kurt kon dan ook slechts concluderen dat hij een brandstof- of zuurstofleiding had geraakt.

De oranje vuurgloed raasde nu door de hele helikopter, die wegzwakte. Eventjes leek het erop dat de piloot het toestel onder controle kreeg en in volle vaart uit het zicht zou verdwijnen, maar de heli hing steeds schuiner en spiraalde steeds meer naar de Concert Hall toe. Inmiddels was de hele cabine één grote vuurzee en de rook dreef in alle richtingen naar buiten.

Brandend, hoogte verliezend en vooruit snellend tegelijk vloog de Eurocopter dwars door de beroemde, vijftien meter hoge glazen panelen van de grote Concert Hall. Glasscherven vlogen naar binnen en andere delen vielen in grote stukken omlaag om, op het moment dat ze de grond raakten, in duizenden stukjes uiteen te spatten.

De heli vergezelde het glas in zijn val. De rotorbladen waren inmiddels afgebroken en de rotor zelf draaide rond als een geamputeerd handmaaiertje. Het toestel plofte met een zware klap neer om, te midden van dit bescheiden inferno, al bijna meteen in een nog nauwelijks herkenbare klomp te veranderen.

Inmiddels verschenen de hulpdiensten ter plaatse. Een politie-eenheid

kwam aangerend. Brandweerwagens stopten. Personeel van het Opera House verscheen met brandblussers. Een ander groepje rolde een brandslang aan de muur uit en zette de kraan open.

Voor Kurt was het min of meer wel duidelijk dat het voor de inzittenden van de heli weinig uitmaakte, aangezien geen van beiden aan de vuurzee had weten te ontkomen.

Hij baande zich een weg naar Hayley en de enige overlevende van de boot. De man lag in haar armen en zijn bloed had haar witte cocktailjurk doorweekt. Ze probeerde wanhopig het bloed te stelpen dat uit de twee kogelgaten gutste.

Maar het was een vergeefse strijd. De kogels hadden hem doorboord, waren via zijn rug binnengedrongen en via zijn borst weer naar buiten gevlogen.

Kurt hurkte neer en hielp haar de wonden dicht te drukken. 'Ben jij Panos?' vroeg hij de man.

De ogen van de man draaiden even weg.

'Ben jij Panos?!'

De man knikte zwakjes.

'Wie waren die lui die op jullie schoten?'

Ditmaal geen antwoord. Slechts een wezenloze blik.

Kurt keek op. 'We hebben assistentie nodig!' riep hij, zoekend naar ambulancepersoneel.

Twee mannen kwamen op hen afgerend, maar het waren geen ambulancebroeders. Eerder agenten in burger, zo leek hem. Op het moment dat hij hun kant op keek, bleven ze plots staan.

'Ik ben de belofte... nagekomen,' mompelde de man op de grond in een accent dat wat Kurt betref wel eens Grieks kon zijn.

'Waar heb je het over?' vroeg hij.

De man kreunde wat en bracht een bevende hand omhoog die meerdere met bloed bevlekte papieren vasthield.

'Tartarus,' antwoordde hij met een beverig, zwak stemmetje. 'Het hart... van Tartarus.'

Kurt pakte de papieren aan. Ze stonden vol met vreemde symbolen, kronkelige lijnen en ook berekeningen, zo leek het.

'Wat is dit?' wilde hij weten.

De man opende zijn mond om het uit te leggen, maar er kwam geen geluid.

'Niet wegzakken!' riep Hayley.

Hij reageerde niet en ze begon hartmassage te verrichten. 'We mogen hem niet laten sterven.'

Kurt zocht naar een hartslag, maar hij voelde niets. ‘Het is al te laat.’

‘Dat kán niet!’ riep ze terwijl ze nog harder op de borstkas drukte in haar poging de man weer tot leven te dwingen.

Hij hield haar tegen. ‘Het heeft geen zin. Hij heeft al te veel bloed verloren.’

Ze keek hem aan. Haar betraande gezicht zat onder de roetvegen en haar witte jurk onder de bloedvlekken.

‘Het spijt me,’ zei hij. ‘Je hebt echt je best gedaan.’

Ze ging weer rechtop zitten en wendde uitgeput haar hoofd af. Ze staarde naar de grond en haar haren vielen voor haar gezicht. Haar lichaam schokte terwijl ze huilde.

Hij legde een hand op haar schouder en staarde naar de puinhoop om hen heen.

Op de promenade lag nog altijd het brandende wrak van de motorboot en op de plek waar de glazen façade van de Concert Hall had moeten staan, lag nu het laaiende wrak van de Eurocopter. Vrijwilligers waren bezig met blussen om er maar voor te zorgen dat het gebouw geen vlam vatte. Deelnemers aan de keynotelezing over bodemschatexploitatie stroomden naar buiten. De ene helft keek verbijsterd toe terwijl de andere helft zich snel uit de voeten maakte.

Het was allemaal zo snel gegaan. Vanuit het niets had de chaos hen als een struikrover verrast en de enige die het hun wellicht had kunnen uitleggen, lag dood aan hun voeten.

‘Wat zei hij?’ vroeg Hayley terwijl ze de tranen van haar wangen veegde. ‘Wat zei hij tegen je?’

‘Tartarus,’ antwoordde Kurt.

Ze keek hem verwaasd aan. ‘Wat betekent dat nou weer?’

Hij wist niet zeker of hij de man wel goed had verstaan, maar zelfs dan sneed het weinig hout.

‘Het komt uit de Griekse mythologie,’ legde hij uit. ‘Het gevang in de diepste krochten van Hades, de onderwereld. Zo ver als de hemel boven de aarde staat, zo diep ligt hij onder Hades, volgens de *Ilias*.’

‘Wat wilde hij ons duidelijk maken, denk je?’

‘Geen idee,’ antwoordde hij met een schouderophalen terwijl hij haar de papieren gaf. ‘Misschien denkt ie dat het zijn bestemming is. Of,’ voegde hij eraan toe, kijkend naar het stoffige, besmeurde en stinkende lichaam, ‘komt ie er net vandaan.’